

„IMÁDTAM, egy ültő
helyemben elolvastam.”
– Hulya Kara Yuksel,
goodreads.com

MÁSODIK
KÖNYV

REBEL HEART

lázadó szív

fine
selection

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

REBEL HEART

l á z a d ó   s z í v

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. FEJEZET

Gia

AZT HITTEM, ELÁJULOK. Forogni kezdett velem a szoba, így bele kellett kapaszkodnom Rush karjába, hogy megálljak a lábamon.

– Gia, jól vagy?

Amint szóra nyitottam a számat, égő érzés kúszott felfelé a torkomban. Félttem, hogy ez a hányás előszele, úgyszólván a szám elé kaptam a kezemet, és valahogy sikerült kinyögnöm egy érthető szót.

– Mosdó.

Rush egy hosszú folyosón keresztül odavezetett egy fürdőszobához, és be akart jönni velem. Pont olyan idegesnek tűnt, mint ahogy én éreztem magam. A mellkasára tettem a tenyeremet, hogy ne zsúfolódjunk be ketten az apró helyiségbe.

– Jól vagyok. Csak adj nekem néhány percet egyedül! Csak a szokásos émelygés meg az idegesség.

– Biztos?

Bólintottam, sőt még egy béna mosolyt is magamra erőltettem, mielőtt bezárkóztam a fürdőbe. A csukott ajtónak támaszkodva lecsúsztam, tenyerembe tettem az arcomat, és elkezdtem levegőért kapkodni.

Ez képtelenség.

Káprázott a szemem.

A hormonok miatt van. Biztos, hogy a hormonok miatt.

Csak akkor egyszer láttam Harlant, aznap este – még hónapokkal ezelőtt.

De Rush bátyja *annyira* hasonlít rá!

Azok a zöld szemek.

Tökéletesen napbarnított bőr.

Szögletes áll.

Tökéletesen fésült haj, középen elválasztva.

De ő nem jött volna el a Heightsba.

Rush és a bátyja utálják egymást.

Semmiképp sem időzött volna ott a Hampton-vidéken.

És... a srácot, akivel együtt voltam, Harlannak hívták, nem Elliottnak.

Habár...

Mindig is úgy éreztem, hogy abszolút lehetséges, hogy hazudott a nevérol. Valamiért furcsának tűnt nekem, ahogy kiejtette a *Harlant*... mintha nem úgy hangzott volna a szájából, ahogy kellett volna. Kellemes volt a beszédstílusa – csakúgy, mint a csajoszos szövege –, amikor odajött hozzám, és leült mellém a pultnál. De amikor ki mondta a nevét, szinte dadogva tette.

Gondolom, Elliott azért ugrott el a Hampton-vidékre aznap este, hogy beszéljen az öccsével. Bár az biztos, hogy Rushnak nyoma sem volt az egyéjszakás kalandom estéjén. Rush pedig nem az a fajta pasi, akinek a látványáról megfeledkeznek.

Minél tovább ücsörögtem a padlón, annál jobban kavarogtak a gondolataim. Öt perc leforgása alatt kéttucatszor sikerült lavíroznom a „persze hogy ő az” és a „képtelenség, hogy ő legyen az” között.

Halk kopogás hallatszott, amitől összereztem, és beütöttem a fejemet az ajtóba.

– Gia? Jól vagy, bébi?

A Rush hangjából sugárzó gyengédségtől folyni kezdtek a könnyeim. *Te jó ég, mi a franc?* Ilyen nincs, hogy ez történjen velem. Így is elég baj, hogy teherbe estem egy egyéjszakás kalandtól – nem lehet, hogy ráadásul *attól* az embertől.

Fél perc elteltével még hangosabban kopogtatott.

– Gia?

Semmi kétségem nem volt afelől, hogy betöri az ajtót, ha nem válaszolok rögtön.

– Jól vagyok – nyekeregtem. – Csak egy kicsit émelygek. Nem-sokára jövök.

A következő néhány percben rábeszéltem magam, hogy tévedtem. Elliott nem Harlan. Még a feltételezés is nevetséges. Lecsúszott aznap este egy-két ital. Rush bátyja csupán hasonlít arra a fickóra, egy tágas szoba másik végéből nézve.

Közelebb érve látni fogom, hogy egyáltalán nem úgy néz ki, mint akivel lefeküdtem.

Nem volt más lehetőségem, mint ebben hinni.

Végül – miután Rush még kétszer bekopogott, halkán sírtam egyet, és megmostam az arcom – kinyitottam az ajtót. Rush haján látszott, hogy csomókban tépkedte az aggodalomtól. Odanyúltam, hogy megigazítsam a szétálló tincseket.

– Jól vagyok. Bocsi. Ez... csak úgy jött.

Rush megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Rohadtul nem fogod hasznomat venni a szülőszobán. Még azt sem bírom, ha hányingered van, mert annyira aggódom, hogy valami baj van.

– Te... bent akarsz lenni velem a szülőszobán? – dobbant meg a szívem.

– Hát persze – ráncolta a homlokát Rush. – Gondolom, ott a helyem.

Egyik szeméből a másikba nézve éreztem, hogy megint összeszorul a torkom. Ezúttal viszont teljesen más okból. Tényleg fantasztikus férfi állt előttem. Nem is tudta, milyen gyönyörű dolgokat mond. Rush nem adta könnyen a szívét, ám amikor megtette, akkor száztíz százalékig. Tényleg mellettem volt.

– Nem muszáj ott lennem, ha nem akarod – törölte le gyengéden a hüvelykujjával a szememből kicsorduló könnycseppet. – Ne sírj!

– Nem, nem! – ugrottam a nyakába. – Akarom, hogy ott legyél. Azt akarom, hogy mindig mellettem legyél. Hogy végig mellettem legyél ebben az egészben. Csak... annyira szeretlek, és szerintem most jöttem rá, amikor először kimondtad, hogy ott akarsz lenni velem... hogy tényleg komolyan gondoltad. Hogy *mellettem* akarsz lenni, nem csak velem.

– Ja, *melletted* – rezzent meg a szája széle. – Örülök, hogy ezt tisztáztuk. Nem tudtam, hogy félreértés van közöttünk.

– Fogd be, és csak csókolj! – csókoltam meg.

– Ugye nem fogok hányásdarabokkal találkozni odabent? – nyalta meg az alsó ajkamat.

– Mekkora tapló vagy! – nevettem.

– Mit ebédeltél? Igazából éhes vagyok – nyalta meg a felső ajkamat is.

Arra a kis időre, amíg megbújtunk a fürdőszoba melletti sarokban, teljesen megfélemeztem a néhány perccel korábbi pánikról. A tagadás és az önvédelmi mechanizmusok rózsaszín ködbe burkoltak mindent.

– Hallottam a szóbeszédet, hogy itt vagy – hallatszott egy férfi mennydörgő hangja, kipukkasztva a biztonságos buborékot, amit annyira élveztem.

Rush megfeszült a karjaimban, és még szorosabban markolta a csípőmet, miközben felnézett, és kurtán biccentett egyet.

– Helló, Edward!

Rush apjának pont ugyanolyan meghökkentően zöld szeme volt, és a magasságuk meg az alkatuk is stimmel, ám a hasonlóságok sora itt véget is ért. Rush tekintete tele volt melegséggel, míg ezé a férfié jéghideg és távolságtartó. Lehet, hogy ezért lett libabőrös a karom.

– Be sem mutatsz engem a hölgy kísérodnek? – kérdezte az apja.

– Gia, ő itt Edward Vanderhaus – szólalt meg a fogát összeszorítva Rush. – A spermadonor, akitől születtem.

A férfi felnevetett. Öblös, gyakorlott nevetés volt. És teljesen mű. Alig fél percbe telt, hogy magam is lássam, Rush miért nem kedveli.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Gia – nyújtotta felém a kezét.

Olyan érzésem támadt, hogy Rushnak mindjárt kitörik a foga, mert olyan erővel szorította össze az állkapcsát, amikor óvatosan kezelt fogtam az apjával.

– Hasonlóképp.

Miután Edward elengedte a kezemet, megfogta Rush vállát.

– Gyere, csatlakozz a vendégekhez! Van egy pár befektető, akiket szeretném, ha megismernél. Mindig jó, ha megmutatjuk nekik, hogy a család részvényesei egységes frontot alkotnak.

Meglepődtem, hogy Rush nem csinált jelenetet. Bólintott, megfogta a kezemet, és az apjával együtt visszasétáltunk az összejövételre. Csak közben lehet, hogy elfehéredtek az ujjaim, úgy szorította őket.

Kötelességtudóan ott álltam mellette, miközben Edward bemutatót bennünket néhány embernek. Próbáltam nem túl nyilvánvalóvá tenni, hogy Rush bátyját keresem a tekintetemmel. Közelebről is látnom kellett, de mintha eltűnt volna.

Talán csak a képzeletem szüleménye volt az egész.

A hormonok. *A hormonok szívatnak engem.*

Tényleg kezdtem megint ellazulni egy kicsit. Azzal nyugtatgattam magam, hogy csak az elmém játszadozott velem, amikor hirtelen megpillantottam Harlant a szoba túlsó végében.

Vagy Elliottot.

Jesszus! Nagyon hasonlított Harlanra.

Azt hittem, Rush úgy belemerült a beszélgetésbe az apjával és egy másik férfival, hogy nem vette észre, hová összpontosul a figyelmem, ám tudnom kellett volna, hogy egyetlen mozzanatról sem marad le. Elnézést kérve otthagya az apját a másik fickóval, és odakalauzolt engem az egyik kis kerek asztalhoz, amilyenekkel tele volt a hatalmas lakás.

– Uram, kér egy kosárkát? – nyújtott oda az egyik kesztyűs pincér egy tálcat, amin mintha apró sütemények sorakoztak volna.

– Miből vannak? – bökött arra Rush az állával.

– Kaviár és *crème fraîche*.

– Van egy kis hot-dog valahol hátul? – emelte fel a kezét Rush. – Tudja, a nem seggarcoknak?

– Megnézem, mit tehetek – felelte félmosollyal a pincér, miközben lazított merev testtartásán is.

Még mindig képtelen voltam levenni a szememet Rush bátyjáról a szoba túloldalán. Istenem... talán mégsem ő. Ebből a szögből máshogy nézett ki, mint ahogy emlékeztem. De a testtartása... a nevetése...

– Tudod... – hajolt közel Rush. – Ha tovább stírólsz a bátyámat, akkor lassan kezdek majd féltékeny lenni.

Francba!

Azt hittem, diszkréten csinálom. Miután lebuktam, úgy éreztem, hogy elő kell állnom valami kifogással. Abban a pillanatban nyilván nem jutott eszembe olyan egyszerű alibi, hogy *csak hasonlóságot kerestem köztetek*. Hadováltam helyette.

– Nem tehetek róla, de a bátyád nagyon hasonlít arra, ahogy elképzeltem a könyvem egyik szereplőjét.

– Ó, igen? Remélem, hogy egy gonosztevőről van szó, és nem a hősről, aki a végén megszerzi a lányt.

– Ööö... igen. Az a szereplő elég tapló. Úgy tesz, mintha rendes fazon lenne, de csak megjátssza magát.

– Na, hát akkor úgy tűnik, hogy élethűen sikerült az a karakter, ha úgy néz ki, mint a bátyám – bólított Rush. – Gyere... hadd mutassam be neked hús-vér formában is a gonosztevőt! Még nem kívántunk boldog születésnapot a díszvendégnek.

Rush a hátamra tette a kezét, és elindult, nekem viszont makacsul földbe gyökerezett a lábam.

Beütött a pánik.

– Szerintem nem kéne odamennünk.

– Ne aggódj! – vont a szemöldökét Rush. – Udvariasan fog viselkedni veled. Jó műsort szokott nyomni a bátyus. Mintha még örülne is, hogy itt vagyok... mások előtt.

– Nem arról van szó... én csak...

– Micsoda?

A szemem sarkából láttam, hogy Rush bátyja felénk néz. Rátette a kezét annak a férfinak a vállára, akivel eddig beszélgetett, majd kezét rázott vele, mintha pontot tenne a csevej végére. Amikor megtette felénk az első lépést, azt hittem, hogy ezúttal tényleg elhányom magam.

Elliott tovább közeledett felénk, Rush pedig kiszúrta a szeme sarkából.

– Úgy tűnik, hogy nem kell odamennünk. A gonosztevőd egyenesen felénk tart.

Biztos úgy néztem ki, mint egy szarvas, amikor elvakítja egy kocsis fényszórója. Bár alapvetően is halványbarna a bőröm, és a nyáron még napoztam is, éreztem, hogy az arcom teljesen színtelenné változik. Olyan fehér lehettem, akár egy kísértet.

– Jaj, milyen csodás meglepetés – szólalt meg a szőke Ken baba, amikor Rush felé nyújtott kézzel odajött hozzánk. – Lauren mondta, hogy meghívott, azt gondoltam, hogy túl sok a dolgod odakint, hogy beugorj.

Nem tehetek róla, muszáj volt bámulnom. Harlannak tényleg ennyi foga volt? Rush bátyja olyan szélesen vigyorgott, mint valami groteszk fogkrémreklám.

– Helló, Elliott! – biccentett Rush. – Éppen oda akartunk menni hozzád, hogy megkérdezzük, milyen érzés harmincas öregembernek lenni.

Még mindig jéggé dermedve, lélegzet-visszafojtva néztem, ahogy kezét ráznak egymással, aztán a bátyja felém fordult. Egy pillanatra sem tűnt el az arcáról a műmosoly.

– Elliott Vanderhaus – nyújtotta felém a kezét, és találkozott a tekintetünk. – Nem hiszem, hogy találkoztunk volna.

Valahogy sikerült kezet fognom vele. Elliottnak ugyanolyan szép zöld árnyalatban játszott a szeme, mint Rushnak, viszont hiányzott belőle a csillogás és a melegség. Rushsal ellentétben – akinek a szeme a lelke tükre volt – Elliott és Edward kifürkészhetetlen, hideg és távolságtartó tekintettel szemlélte a világot.

Nem tudom, hogy az én kezem volt hideg, vagy az övé volt különösen forró, de amikor átfogta a hosszú ujjával az apró kezemet, izzadni kezdett a tenyerem. Amikor szokatlanul hosszú ideig nem szólaltam meg, Elliott megsürgetett.

– És te?

Megköszörültem a torkomat, ám így is rekedtes maradt a hangom.

– Gia. Gia Mirabelli.

Ha be is ugrott valami a nevemről Elliottnak, jól titkolta.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Gia. A bátyám nagyon ritkán hoz magával valakit a magánéletéből, hogy bemutassa a családjának. Te bizonyára nagyon sokat jelenthetsz neki.

– Igen – szorította meg Rush a csípőmet. – Pont ezért kezdek rájönni, hogy egy kicsit örültség volt magammal hozni.

Elliott hátravetett fejjel, mély hangon kuncogni kezdett. Ez bizonyára ilyen Vanderhaus-dolog lehetett, amit Rush szerencsére nem örökölt. Számomra túlzott reakciónak tűnt, ami inkább színjáték volt, mintsem a jókedv valódi kifejezése.

– Nos, részemről a szerencse, hogy megismerhettelek, Gia. És feleannyira sem vagyunk rosszak, mint ahogy a bátyám beállít minket. Komolyan mondom – mondta nekem, aztán Rush felé fordult. – Itt van Carl Hammond Angliából. Benne van a Sterling Financial igazgatótanácsában. Szeretnék bemutatni neki, amikor gondolod.

– Persze – válaszolta Rush.

Elliott megragadta Rush vállát, és műmosolyt villantott rá.

– Tényleg örülök, hogy eljöttél, kisöcsi.

Azzal Elliott csak úgy fogta magát és lelépett. Így közlőrlől látva meg mertem volna esküdni rá, hogy ő volt Harlan. De nyilván tévedtem. Ő nem ismert fel engem, és a nevem sem mondott neki semmit. Nyilván kezdtem megőrlőni.

Elfogyott a levegőm, a szívem pedig úgy zakatolt, mintha lefutottam volna a maratont, pedig meg sem moccantam. Pont, mint amikor belekeveredtem a két vendég között kitorrt verekedésbe a *Heights*-ban, csak az incidens után kezdett el buzogni bennem az adrenalin.

Tévedtem.

Harlan nem Elliott.

Akkor miért voltam még mindig ennyire ideges?

– Na... mit gondolsz? – kapott fel Rush két burgonyás puffancsot a mellettünk elhaladó pincér tálcájáról, és felém nyújtotta az egyiket. – Úgy néz ki, mint az összes többi bosszantó köcsög a *Heights*-ból, aki bálnás vagy lovas, pasztellszínű pólóingben szambázik be, ugye?

– Aha. Az biztos, hogy ismerős a fajtája.

Eltőprengtem rajta, hogy egyszer majd talán viccesnek gondolom-e azt, ami az imént játszódot le a fejemben, és elmesélem Rushnak az egészet. Valamiért kételkedtem benne.

Az agyam még mindig szét volt esve életem legnagyobb ijedsége miatt, így kellett egy perc, mire megint ráncba szedtem az érzéseimet. Arról nem is beszélve, hogy a sok víztől, amit igyekeztem mindennap rendszeresen meginni, megint tele volt a hólyagom.

– Bocsi, megint ki kell mennem a mosdóba.

– Akarod, hogy bemenjek veled? – húzott magához Rush. – Feltenném rá a bal golyómat, hogy hangosabban nyögnél, mint ez a drága hangrendszer, amiből nyomatják itt a plázazenét.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – mosolyogtam.

– Nálad van a telefonod, ugye? – kérdezte Rush, miközben elkísért a mosdóhoz.

– Igen, miért?

– Vedd fel, amikor hívlak! Csak hallgasd! Kapsz tőlem egy kis anyagot a megjátszós karakteredhez.

– Miről beszélsz? – hunyorogtam.

– Majd meglátod – puszilta meg a homlokomat.

Most tényleg használnom kellett a mosdót. Könnyítettem magamon, aztán nekiláttam a kézmosásnak, amikor megszólalt a mobilom a táskámban. Előszedtem, és reflexből beleszóltam, hogy igen, pedig Rush azt mondta, hogy csak hallgassak.

– Melyikük Carl Hammond? A fickó, akivel akarod, hogy találkozzam? – csengett kicsit messziről Rush hangja. Nem a telefonba beszélt, csak a kezében fogta, hogy közvetítse a beszélgetést a bátyjával. Feljebb vettem a hangerőt, hogy tudjak hallgatózni, amit Rush nyilván szeretett volna.

– Tegyéél úgy, mintha szorult volna beléd némi illem, amikor bemutatlak. Esetleg kezdj el az időjárásról vagy a tőzsdéről beszélgetni vele a tetoválások meg a gettó helyett.

A hanglejtés megvetésről árulkodott, ám kétség nem fért hozzá, hogy Elliott volt. Egy *nagyon más* Elliott, mint aki az előbb bemutatkozott.

– Mivel Hammond brit, gondoltam, megkérdezem tőle, hogy ismeri-e Maribel Stewartot – mondta Rush. – Tudod, azt a nőt, akinek lenyomtat a nyelvedet a torkán a múlt havi tanácsülésen. Láttalak titeket a szavazás előtt a folyosón.

– Nem a nyelvem az egyetlen, amit Maribel szeret a torkában érezni.

- Disznó. Fogalmam sincs, hogy tudsz a feleséged szemébe nézni.
– Ha már a nőkről beszélünk... – harapta el Elliott a mondatot.
– Gia mintha ismerős lenne. Találkoztam már vele?

Elkerekedett a szemem.

- Nem. És ne is tervezd, hogy még egyszer találkozni fogsz vele.
Túl jó neked, és eleve nem kellett volna idehoznom.

Egy harmadik férfi hangja szakította félbe az indulatos beszélgetést Rush és Elliott között. Az illetőnek brit akcentusa volt. Egy percig még hallgattam, ahogy Elliott zökkenőmentesen átváltott szívéllyes házigazda üzemmódba, és bemutatta Rusht. Megint elkezdtek kavarogni a gondolataim.

Lehet, hogy Elliott volt Harlan?

Csak úgy tett, mintha nem ismerne?

Azt mondta, hogy ismerősnek tűnök. Az előbbi beszélgetésből nyilvánvalóvá vált, hogy Elliott csalja a feleségét.

Basszus.

Örületbe kergettem magam.

Ha ő Harlan, akkor nem tett volna úgy, mintha nem tudná, ki vagyok.

Az az Elliott, aki az előbb beszélt, *imádta* volna közölni az öccsével, hogy egykor lefeküdt a barátnőjével.

Nem?

A két testvér közötti ellenséges viszonyt tekintve biztosra vettem, Elliott élvezkedne azon, hogy elmondja Rushnak, hogy megvoltam neki.

De akkor...

Rush jelenetet rendezne.

Odarohanna Elliott felesége.

És akkor mi lenne?

Hogyan magyarázná meg Laurennek, hogy miért kapott egyet az arcába? Kopogtak a fürdőszoba ajtaján, ami kizökkenett a gondolataimból.

– Egy pillanat.

Ki kellett jutnom innen. Fogni Rusht, és lelépni a francba erről a helyről. Visszamenni a kis buborékunkba a Hampton-vidéken, és örökre megfeledkezni a mai estéről. Semmi jó nem sült ki abból, hogy itt vagyok, és ezen jár az eszem. A kisbabámnak sem tett jót a stressz. *Elliott gyerekének?* Istenem, az nem lehet!

Így hát a szedett-vedett ruhámat megigazítva belenéztem a tükörbe, lelapítottam rendetlen tincseimet, és behunytam a szememet, hogy vegyek néhány megnyugtató lélegzetet.

Pont a második kopogtatásra nyitottam ajtót, aminek a túoldalán nem várt arc fogadott.

Elliott.

Vagy Harlan.

– Gia – ült ki megint az a tökéletes, százfogú mosoly az arcára. – Nem tudtam, hogy te vagy odabent.

– Hol van Rush? – néztem körül jobbra és balra is a csendes folyosón.

– Otthagytam beszélgetni az igazgatósági taggal. Minden rendben? Kicsit sápadtnak látszol.

– Ööö... aha. Csak... nem érzem valami jól magam. Biztos valami ételtől van. Megyek, összeszedem Rusht, és megkérdezem, haza tud-e vinni – mutattam a nappali felé.

– Nagyon ismerősnek tűnsz – fürkészte az arcomat Elliott. – Találkoztunk már?

– Nem – csattantam fel.

Erre összevonta a szemöldökét.

Eluralkodott rajtam a késztetés, hogy meneküljek. Muszáj volt összeszednem magam és lehiggadnom.

– Örülök, hogy találkoztunk.

– Igen. Én is – állt egy helyben Elliott, és engem figyelt.

Kiléptem a fürdőszobából, aztán tettem néhány elnyújtott lépést a folyosón. A végére érve kiszúrtam Rusht, ahogy éppen elmélyülten beszélget egy idősebb úrral a lakás túlsó felén. Senki sem volt a közelben.

És...

Tudnom kellett.

Miért áltatnám magam?

Ha úgy megyek el, hogy nem tudom biztosra, akkor sohasem fogok tudni megnyugodni. Napokig emésztene a dolog. Hónapokig.

Évekig.

Egy újabb adrenalinlökettel visszamasíroztam, hogy elé álljak.

– Igazából... te is ismerősnek tűnsz nekem.

Elliott agyában jártak a fogaskerekek, mert még mindig próbált rájönni, honnan ismer engem.

Te jó ég, ez örület.

De tudnom kellett.

– Hasonlítasz valakire, akivel egyszer találkoztam a Hampton-vidéken – néztem egyenesen a szemébe. – Pontosabban a *Heights*-ban. Talán ismered? Harlan a neve – böktem ki egy utolsó mély lélegzettel.

Elliott résznyire szűkült szeme csészعالj méretűre kerekedett, amikor végre leesett neki a tantusz. Aztán a világ legmocskosabb vigyora ült ki a képére.

– Gia... visszajöttél repetázni?

2. FEJEZET

Rush

– **BIZTOS, HOGY MINDEN OKÉ?**

Giával mintha valami nem stimmel volna a tegnapi esti parti óta. Csendben volt a hazaúton, és amikor kezdeményeztem, hogy szórakozzunk egy kicsit – amit sohasem utasított vissza, sőt mostanában gyakran ő maga indítványozta –, azt mondta, hogy fáj a feje és fáradt. Most pedig úgy bámult lefelé a tál gabonapehelyre, mintha attól várna választ az élet összes nagy kérdésére.

Pislogott néhányat, aztán felnézett rám, de látszott, hogy máshol jár az esze.

– Ne haragudj! Mondtál valamit?

– Azt kérdeztem, hogy bánnád-e, ha az anyatejeddal enném a gabonapehelyt, amikor majd megindul.

Erre elkalandozva megfogta a tányérja melletti tejesdobozt, és felém nyújtotta.

– Ööö... persze. Tessék.

Legfeljebb a felét hallotta annak, amit mondtam neki.

Csikorgott a székláb a padlón, ahogy eltoltam magam az asztaltól. Hátrahúztam Gia székét is, ölbé kaptam, és leültem úgy, hogy a karomban tartottam. Két ujjamat az álla alá tettem, hogy ezúttal biztosan rám figyeljen.

– Mi a baj? Valami bánt téged. A tegnap esti parti óta furcsán viselkedsz. Félsz velem lenni, miután láttad a sátánt meg a fattyát?

– Mi? Dehogy!

– Akkor mi bánt? – simítottam egy hajtincset a füle mögé. – Mesélj!

– Hát... nem tudom – rázta a fejét, és a távolba révedt. – Hirtelen úgy elfáradtam, és... bár haladok a könyvemmel, tényleg kezd nyomasztani a határidő.

– Lefogadom, arról jutott eszedbe, hogy a bátyám emlékeztet a gonosztevédre – bólintottam. – Annak a köcsögnek az arca bárki-
nek a napját képes elrontani.

– Aha – bólintott. – Biztos ez lehet az oka.

– Tudod mit? – nyomtam egy puszit a homlokára. – Ma ügyis üzleti ügyeket kell intéznem. Miért is ne ösztönöznék arra, hogy egész nap írj? Nálad mi számít jó haladásnak egy nap?

– Talán háromezer szó – vont vállat.

– Biztosra veszem, hogy az több, mint amit én a gimnázium négy éve alatt írtam, plusz az egy év alatt az egyetememen, amíg ott nem hagytam.

– Te jártál egyetemre?

– Aha. A New York-i *School of Visual Arts*-ba. Képi animációt akartam tanulni. Volt egy kattant ötletem, hogy megcsinálok egy animációs filmsorozatot a szárnyas buláimról. Nem képregénypornó lett volna, hanem olyan szexi csajokról szóló cucc, akik tudnak repülni, és üldözik a bűnt.

– Ez nem kattant. Lefogadom, hogy szuper lett volna, ha hasonlóan sikerül, mint a festményeid. De miért hagytad ott egy év után?

– Anyám azt mondta, hogy az apám nyitott nekem egy számlát arra, hogy fizessük belőle a tandíjamat. A második félévben éppen átnéztem a fiókot, ahol a hivatalos papírokat tartotta, mert kellett a születési anyakönyvi kivonatom, hogy útlevelet csináltassak, és találtam egy csomó hitelpapírt. Nem az apám fizette a tandíjat. Anya vett fel jelzáloghitelt a házra, hogy minden félévben be tudja fizetni. Harmadéves koromra nagyobb lett volna a törleszteni való összeg, mint amennyit a házunk ért. Semmiképpen sem hagyhattam, hogy így eladósodjon, amikor így is kidolgozta a belét, hogy húsz év alatt törlessze a ház árát. Úgy terveztem, hogy dolgozom egy-két évig, félreteszek valamennyi pénzt, aztán visszamegyek, amikor magam is ki tudom fizetni a tandíjat.

– De nem mentél vissza?

– Nem. Rátaláltam a tetoválásra, és végül jött az a pénz, amit a nagyapám hagyott rám, így más irányt vett az életem.

– Anyukád tudja, hogy igazából miért hagytad ott a sulit?

– Nem. És ha most megtudja, én meg tudni fogom, hogy ki köpött – böktém Gia felé az ujjammal. – Te vagy az egyetlen, akinek valaha is elmeséltem ezt a történetet.

Gia mélyet sóhajtvá átkarolta a nyakamat.

– Te jó ember vagy, Heathcliff Rushmore. Nagyon jó ember.

– Heathcliff, mi? – vontam fel a szemöldökömet. – Vigyázz a szádra! Arra gondoltam, hogy a háromezer szó lepötyögéséért az lehetne a jutalmad, hogy szerzek valami csajos filmes DVD-t, egy marha nagy doboz Chunky Monkey-t két kanállal, meg valami masszázsolajat, hogy kilazítsam az egész napos gépelés után befeszült válladat. De... ha elkezdesz Heathcliffnek hívni, akkor lesbipornót

hozok, egyedül eszem egy fagyit hazafelé, a masszázsolajat pedig arra fogjuk használni, hogy bekend vele nekem a lompost, amíg én hátradőlve hagyom, hogy elvégezd az összes melót.

Erre Gia megörvendeztetett az első őszinte mosollyal tegnap este óta. Olyan érzés volt, mintha egy hónapnyi borús idő után meglátnám a napot. Rádöbbsentem, valójában milyen messzire jutottam ezzel a lánnyal. Nem sok olyan dolog volt, amit ne tettem volna meg azért, hogy boldog legyen.

– Lelépek, hogy csinálhasd a dolgod – csókoltam meg. – Mi lenne, ha nálam lennénk ma este, hogy kettesben maradhassunk? Érted jövök, amikor végeztél az írással.

– Oké. Jól hangzik.

Vonakodva letettem Giát az ölemből, aztán bementem a slussz-kulcsomért meg a tárcámért a hálószobába.

– Pötyögöd ki a lelked – mondtam neki, mielőtt adtam egy utolsó búcsúcsókot. – Mert nem szeretjük, ha stresszes vagy. Igaz, kiscsávó? – hajoltam le, hogy megpusziljam Gia hasát. – Mi azt szeretjük, ha anyuci nyugodt és mosolygós.

Aznap délután még maradt néhány elütni való óráim, mielőtt elmentem Giáért. Azon kaptam magam, hogy a belvárosban lófrálok, mert akarok neki valami ajándékot, amitől talán jobb kedvre derül. Csak az a baj, hogy nem tudtam, mit vegyek neki.

Elképesztően sóvárogtam a cigi után. Fogpiszkálót szívogattam, hogy csillapítsam a késztetést, de nem segített. Kidobtam a fogpiszkálót a kukába, s az orrom alatt káromkodva szomorkodtam a gyengeségem miatt.

A dohányzás és a szex a két szenvedélyem. Rájöttem, milyen nehéz mindkettő nélkül. Az elmúlt huszonnégyszáz órában nem gyújtottam rá, és nem is dugtam, ami tényleg szétcseszett. Teljesen kiakadva járkáltam, és a határán voltam annak, hogy remegni kezdjek az elvonási tünetektől.

De muszáj volt elterelnem a figyelmemet a kis problémámról, és Giára összpontosítani. Tegnap este és ma reggel tényleg furcsa hangulatban volt. Lényegében bármit megtettem volna, hogy jobban érezze magát.

Egy használtcikk-bolt előtt elsétálva megláttam a kirakatban valamit, amitől úgy megálltam, mintha falnak ütköztem volna.

Húha! Bingó.

Lehet, hogy pont ez kell nekem. Ez az, imádni fogja!

Megszólalt az ajtóra szerelt csengettyű, amikor beléptem az üzletbe. Dohos szag terjengett, régi ruhák és cipők szaga. Magával ragadott a nosztalgia, mert eszembe jutott, amikor kiskoromban szamaritánus boltba jártunk anyával. Ott vettük egy csomó ruhámat. Emlékszem, milyen izgatott voltam, amikor elindultunk. Akkoriban minden új volt a számomra, így nem számított, hogy oda megyünk, vagy egy bevásárlóközpontba. Anya mindig megengedte, hogy válasszak egy játékot. Nekem egyszerűen az volt „a bolt”. És mindig lehetett kapni olyan dolgokat, amiket máshol egyáltalán nem, amiket már nem gyártottak. Úgyhogy bizonyos szempontból még menőbb volt, mint egy „igazi” bolt. Sohasem merült fel bennem, hogy miért nincs felirat a szatyrokon. És tudod mit? Így visszatekintve izgalmasabb volt kapni egy játékot a szamaritánus boltból, mint az, hogy most már bármit megvehetek, amit akarok. Mert sokkal jobban megbecsültem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Leraktam a régi kártyajátékot, amit a kezemben tartottam, amikor megjelent az eladó. Baszki, cigiszaga volt, amitől teljes erővel visszajött a sóvárgásom.

– Elnézést – szólítottam meg. – Mennyibe kerül az a baba az ablakban?

– Viccel? Én fizetnék magának, hogy elvigye. Folyton halálra ijeszt az az izé. Azért tartom úgy, hogy az utcára nézzen, és ne rám. Olyan, mint egy halloweeni dekoráció.

– Szeretnék jó otthont találni neki – kuncogtam. – Tudok valakit, aki nagyon örülne neki. De nem érzem helyénvalónak, hogy ne fizessek érte. Mennyit adjak?

– Egy dollár rendben lesz.

– Tessék, egy tízes – vettem ki a pénztárcámból a bankjegyet.

– Köszönöm. Ez több mint nagylelkű azért az izéért.

Az eladó odament, hogy levegye a kirakatból, aztán lefújta róla a port. A porszemcsék az arcomban kötöttek ki, ahogy átnyújtotta nekem.

Ha Gia gyűjteményéről van szó, akkor minél rondább, annál jobb. Az a vicces, hogy anya már vett egy másfajta babát Giának, de még nem adtam oda neki. Semmi kétség, hogy ez jobban fog neki tetszeni. Ennek hosszú, fekete haja volt, ami borzas csomókban lógott, szinte mintha megrázta volna az áram. A feje hatalmas volt a testéhez képest, a szeme pedig szokatlanul nagy – mint a csészealjok lettek volna szemhéjjal, amik kinyíltak és lecsukódtak, ha az ember mozgatta a baba fejét. Mindössze egy foltos fehér blúzt viselt, nadrág nélkül. Szinte kényszerzubbonynak tűnt. *Hol a nadrágod, te?* Ez az izé egy kincs.

– Még egyszer köszi.

– Nem, uram. Mi köszönjük – mondta a nő.